

Arrest

nr. 309 616 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. GOFFART**
 Gaston Crommenlaan 8
 9050 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 mei 2024.

Gelet op de pleitnota van 21 mei 2024, ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 januari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 februari 2024 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn. U bent geboren op 1 januari 2003 in Aleppo uit de gelijknamige provincie. U hebt Syrië samen met uw familie verlaten in 2011 of 2012 omwille van de oorlog en onveilige situatie. U ging naar Egypte waar u verbleef in Caïro. In december 2021 konden uw ouders met hulp van de Verenigde Naties legaal en veilig naar Portugal reizen waar zij een internationale beschermingsstatus kregen toegekend. Zij kregen een sociale woning toegekend en op 29 augustus 2023 ging u ook naar Portugal om u bij uw ouders te vestigen in het kader van gezinshereniging. Van bij uw aankomst in Portugal beschikte u dus eveneens over een internationale beschermingsstatus.

Zo'n 25 dagen na uw aankomst verliet uw voltallige familie Portugal en kwamen jullie naar België, waar u op 27 september 2023 binnenkwam en op 29 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en familieboekje voor.

U wil niet terugkeren naar Portugal omdat het salaris en de andere hulp die u daar toegekend kreeg zou ophouden na 1,5 jaar. Ook zijn er geen Arabieren in Portugal, lag alles (bv. de winkel) veraf van uw sociale woning, vond u dat de Portugezen niet geïnteresseerd waren in jullie en moest uw vader zelf betalen voor zijn medicijnen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Portugal (zie verklaring internationale bescherming Portugal, d.d. 29.08.2023). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Portugal geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van tewerkstelling, gezondheidszorg en hulpverlening, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U verklaart dat de Portugezen geen interesse hadden in jullie en jullie niet hielpen, hoewel u tegelijkertijd verklaart dat jullie een sociale woning toegekend kregen, u een maandelijks salaris werd toegekend, u bij aankomst werd opgepikt aan de luchthaven door een Portugese hulpverlener en diezelfde persoon tien dagen later nogmaals contact met u opnam (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24.01.2024 (verder CGVS), p. 5 en 6). U vreesde wel dat de toegekende hulp na 1,5 jaar zou worden stopgezet. U verklaart verder dat alles – zoals de winkel en medische zorg voor uw vader – veraf gelegen was van jullie sociale woning en u hiervoor zelfs een bus moest nemen (CGVS, p. 6). Voorts hadden jullie wel toegang tot medische zorg, maar diende uw vader zijn eigen medicijnen te betalen (ibid.). Verder wilde u wel werken, maar heeft u geen werk gezocht omdat u niet kon communiceren met de Portugezen (ibid.). Ten slotte merkt u op dat er geen Arabieren zijn in Portugal waardoor u zich moeilijker zou kunnen integreren (ibid.).

Er dient geconcludeerd dat u geenszins concreet aantoonde dat uw moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Portugal geconfronteerd worden.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de

onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Portugal geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Er dient nog toegevoegd dat de vaststelling dat u slechts 25 dagen na uw aankomst in Portugal en bijhorende toekenning van uw internationale beschermingsstatus al vertrokken bent (CGVS, p. 5) niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden. De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Wat betreft de door u voorgelegde Syrische identiteitsdocumenten (uw paspoort en familieboekje), dient te worden aangestipt dat deze documenten enkel een indicatie geven van uw nationaliteit, herkomst en identiteit, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Portugal geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Portugal en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) bepaalt dat het beroep bij de Raad moet worden ingediend binnen een termijn van tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Volgens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begint de in § 1 van dit artikel bepaalde beroepstermijn te lopen wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

De vervalddag is in de beroepstermijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.

In zijn nota met opmerkingen van 27 maart 2024 laat verweerder gelden dat het op 12 maart 2024 ingediende beroep laattijdig is en bijgevolg kennelijk onontvankelijk: *“Te dezen werd de brief die de bestreden beslissing bevat, op 26 februari 2024 overhandigd aan de postdiensten. Donderdag 29 februari 2024 is als derde werkdag derhalve de dag van de kennisgeving en de eerste dag van de beroepstermijn, zodat maandag 11 maart 2024 de vervalddag is. De kwestieuze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.”*

Verzoeker legt op 21 mei 2024 een pleitnota neer en voegt hierbij de brief toe met de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker woonplaats heeft gekozen bij het OCMW van Waasmunster (“verklaring: wijziging gekozen woonplaats”), wat impliceert dat alle briefwisseling naar het OCMW van

Waasmunster werd verzonden. De door verzoeker bijgevoegde brief bevat de datumstempel “*ontvangen op 4 mars 2024 OCMW Waasmunster*”. Zoals in de pleitnota terecht wordt aangegeven blijkt hieruit dat het OCMW van Waasmunster de brief van de commissaris-generaal pas op 4 maart 2024 heeft ontvangen en dat verzoeker bijgevolg pas vanaf 4 maart 2024 kennis kon hebben genomen van de bestreden beslissing.

Het op 12 maart 2024 aangetekende beroep is bijgevolg ingediend binnen de wettelijke termijn van tien dagen zodat het beroep tijdig en dus ontvankelijk is.

Verzoeker vraagt in fine van zijn pleitnota “*Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.*”

Nu het beroep tijdig is, wordt dan ook overgegaan tot een ten gronde onderzoek van het beroep.

3. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij argumenteert verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet valt af te leiden dat hij op heden nog steeds internationale bescherming geniet in Portugal. Het gegeven dat verzoeker dergelijke bescherming genoot op 29 augustus 2023 houdt volgens hem niet ipso facto in dat hij op datum van de bestreden beslissing nog steeds internationale bescherming zou genieten in Portugal.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat, naast de individuele omstandigheden, ook rekening moet worden gehouden met de algemene situatie in Portugal. Hij citeert uit het AIDA-rapport betreffende Portugal, 2022, waarin de taalbarrière en de onvoldoende mogelijkheden om de Portugese taal te leren worden benadrukt. Voorts herhaalt hij dat hij in Portugal na anderhalf jaar geen sociale uitkering meer zou ontvangen, de hem toegewezen sociale woning op ruime afstand lag van winkels, gezondheidszorg en andere faciliteiten, en er problemen zijn in verband met toegang tot de arbeidsmarkt, het aanleren van de taal en de medische voorzieningen. Het feit dat hij geen pogingen heeft ondernomen om zijn leven in Portugal op te bouwen, doet hier volgens verzoeker geen afbreuk aan.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

4. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levens-omstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaar-wegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 101).

5.2. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend in Portugal (document SEF van 29 augustus 2023). Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Portugal niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat de verklaring van SEF dat verzoeker de toestemming geeft om, in afwachting van de afgifte van de verblijfsvergunning voor de vluchtelingenstatus legaal op het Portugese grondgebied te verblijven, intussen is verlopen (document SEF van 29 augustus 2023, NPO, p. 6;), kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Portugal beschikt. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Portugal nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou

kunnen terugkeren naar Portugal en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

Verzoeker houdt voor enkel het document “SEF” te hebben gekregen en dat hij nooit in het bezit is gesteld van een Portugese verblijfsvergunning (NPO, p. 5). Los van het feit dat dit een loutere bewering is, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Portugal niet alsnog een verblijfsvergunning zou kunnen verkrijgen. Het komt aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Portugal geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren.

5.3. Uit zijn verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Portugal zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoeker citeert delen uit AIDA-rapport betreffende Portugal, 2022, waarin de taalbarrière en de onvoldoende mogelijkheden om de Portugese taal te leren worden benadrukt. Het loutere gegeven dat er taal- en cultuurbarrières zijn, volstaat op zich niet om een schending van artikel 4 van het Handvest, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, aannemelijk te maken. Uit de aan verzoeker verleende verklaring van SEF blijkt overigens dat hij werd geïnformeerd over zijn rechten en plichten in een taal die hij begrijpt of die hij wordt geacht te begrijpen.

De landeninformatie die wordt geciteerd in het verzoekschrift laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Portugal voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Portugese autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De Raad leest in de stukken van het AIDA-rapport, die worden geciteerd in het verzoekschrift, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Portugal zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Portugal werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.4. In casu ligt de situatie voor van een gezonde jongeman van 21 jaar. Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Portugal werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk of huisvesting te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Portugal een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, daar hij niet betwist dat hij reeds 25 dagen na zijn aankomst in dat land en de toekenning van zijn internationale beschermingsstatus aldaar is vertrokken (NPO, p. 5), zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat dit een zeer korte periode betreft en niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Portugal uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

In de mate dat verzoeker ontevreden is over hoe hij en zijn familie in Portugal werden opgevangen, blijkt uit zijn verklaringen nochtans dat zij een sociale woning toegekend kregen, dat hem een maandelijks salaris werd toegekend, dat hij bij aankomst werd opgepikt aan de luchthaven door een Portugese hulpverlener en dat diezelfde persoon tien dagen later nogmaals contact met hem opnam (NPO, p. 5-6). Zijn betoog dat de sociale woning die hem en zijn ouders werd toegewezen op ruime afstand lag van winkels, gezondheidszorg en andere faciliteiten, overtuigt niet. Uit het gegeven dat verzoeker en zijn familie werden gehuisvest in een dorp en dat hij ver moest wandelen naar de winkel of een bus moest nemen en anderhalf uur moest reizen om toegang te krijgen tot winkels, gezondheidszorg en andere faciliteiten, kan geenszins worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Portugese overheid en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker kan voorts niet redelijk voorhouden dat de Portugese overheid opzettelijk een situatie zou creëren die het statushouders onmogelijk maakt om werken en wonen te combineren. Dit is niet meer dan een ongestaafd en weinig ernstig betoog.

De afgelegen locatie van de toegekende sociale woning is geen onoverkomelijke hinderpaal en kan geenszins volstaan om verzoekers gebrek aan pogingen om zich te integreren in de Portugese samenleving te vergoelijken. De Raad herhaalt dat het aan de begunstigten van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben gekregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Dit geldt te meer nu verzoeker verklaart dat hij hem hulp en salaris waren beloofd gedurende anderhalf jaar (NPO, p. 7), hetgeen hem ruim de tijd en de middelen gaf om zijn weg te zoeken in de Portugese samenleving. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam, blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Van verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten en zich omtrent de mogelijkheden daartoe informeert.

In de mate dat de aan hen toebedeelde woonst niet voldeed aan hun verwachtingen, kan uit verzoekers verklaringen voorts niet blijken dat hij en/of zijn ouders op zoek zijn gegaan naar een andere woonst. In plaats daarvan besloten zij om naar België te komen. Ook kan niet blijken dat verzoeker enig initiatief ondernam om een job te vinden: *“Ik wou wel werken, maar ik kon niet communiceren met de anderen.”* (NPO, p. 6). Hij klaagt weliswaar aan dat hij de taal niet kende, maar had schijnbaar ook geen informatie ingewonnen hoe hij een taalcursus zou kunnen regelen noch zocht hij zelf een dergelijke opleiding om de Portugese taal te leren. Uit het geciteerde stuk uit het AIDA-rapport kan, in tegenstelling tot wat hij beweert, niet worden gelezen dat er onvoldoende mogelijkheden zijn om de Portugese taal te leren; de Raad leest enkel dat een laag niveau van taalvaardigheid de toegang tot een beroepsopleiding kan beperken.

Verder hadden verzoeker en zijn ouders wel degelijk toegang tot medische zorg (NPO, p. 6). Het loutere gegeven dat zijn vader zelf de kosten van zijn medicijnen diende te betalen, doet hier geen afbreuk aan en moet in samenhang worden bekeken met het feit dat begunstigten zelf in hun levensonderhoud moeten en ook kunnen voorzien en het gegeven dat verzoeker en zijn familie een salaris en sociale huisvesting kregen. Dat taal- en culturele barrières een impact kunnen hebben op de kwaliteit van de gezondheidszorg wordt niet betwist, maar uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij of zijn familie zulke ervaringen hebben gehad. Zijn vader, die daar reeds anderhalf jaar verbleef, had immers toegang tot medische zorgen en medicatie; verzoeker kan dan ook niet stellen dat *“ze amper naar hem omkeken”*.

Verzoeker herhaalt tevens dat hij na anderhalf jaar geen sociale uitkering meer zou ontvangen. Het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de financiële en materiële ondersteuning moet worden bekeken in samenhang met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. In casu blijkt niet dat verzoeker niet zelf op afdoende wijze kan instaan voor zijn inkomen. Verzoeker, die geen blijf geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont niet aan dat hij de nodige zelfredzaamheid ontbeert om in zijn levensbehoeften te voorzien, zoals hierna zal blijken. Een algemene verwijzing naar de taal- en cultuurbarrière volstaat niet om het tegendeel aan te tonen. De Raad herhaalt dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Portugal van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht gesteld: *“Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Portugal geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.”*

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de omstandigheden waarin hij gedurende die korte periode is terecht gekomen, voldoen aan de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hij toont ook niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om (andere) huisvesting of tewerkstelling te vinden in Portugal. Het komt in dit verband bovendien aan hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Portugal hiertoe bieden terdege te gebruiken. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Zoals blijkt uit het voorgaande, blijft verzoeker in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levens-omstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. De loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde; evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Portugal. Dit

dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over zijn persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

In zoverre een afgifte van de Portugese verblijfsdocumenten enige tijd in beslag kan nemen, toont verzoeker niet aan dat hij deze periode niet zou kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat verzoeker de zelfredzaamheid ontbeert om hieraan het hoofd te bieden. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem als zelfstandige, gezonde volwassen jongeman persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Portugal de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/her-nieuwen, om tewerkstelling of huisvesting te vinden, eventueel met hulp van de betrokken overheden en organisaties, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De omstandigheid dat statushouders in Portugal voorzieningen genieten die beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

In casu heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Portugal dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het gehoor van verzoeker noch in het verzoekschrift of het betoog ter terechtzitting concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Portugal alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk, noch ontwaart de Raad concrete elementen in zijn dossier, dat hij blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid die het hem zodanig moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Portugal, dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekers geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Portugal, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij.

Verzoeker beperkt zich verder tot het citeren van algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden.

5.5. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Portugal alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

De Raad is verder van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Portugal reeds werd toegekend. Ook heeft hij niet in concreto aannemelijk gemaakt dat de bescherming die hem daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden, blijkt in casu niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, dat de situatie van verzoeker in Portugal kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat hij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat hij niet naar Portugal zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die hem aldaar werd verleend.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn

beschermingsstatus in Portugal en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermings-verzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Een schending van voormeld artikel blijkt niet.

Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES